

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 lipca 2024 r.,
sprawy **N. S.**
skazanego za czyn z art. 278 § 1 k.k.i in.,
w zakresie kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 12 września 2023 r., V Ka 234/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 14 czerwca 2022 r., II K 415/16,

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

N. S. został oskarżony o to, że :

1. w nocy 3 lipca 2015 roku w S. , woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. i K. S.1.(obecnie W.) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia

- układów wydechowych o wartości 32000 zł, po uprzednim zdemontowaniu ich od dwóch pojazdów m-ki M. nr rej. [...] i [...], zaparkowanych na parkingu przed motelem „I. ” działając na szkodę firmy T. z siedzibą w S.1. tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.,
2. w okresie od 14 do 17 sierpnia 2015 roku w S. , woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. i K. S.1.(obecnie W.) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia katalizatora, o łącznej wartości 1000 zł, po uprzednim zdemontowaniu go z samochodu osobowego marki V. nr rej. [...], zaparkowanego na parkingu osiedlowym przy ul. W. w S. , działając na szkodę J. M. , tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.,
 3. w nocy z 2 na 3 lipca 2015 roku w S. , woj. świętokrzyskie, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. M. i K. S.1.(obecnie W.) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia układu wydechowego o wartości 5200,46 zł, po uprzednim zdemontowaniu go z samochodu m-ki R. nr rej. [...], zaparkowanego na parkingu osiedlowym przy ul. K. w S. działając na szkodę PUU „D. ” z siedzibą w K.1. i układu wydechowego, o wartości 3000 zł, po uprzednim zdemontowaniu go z samochodu m-ki M. nr rej. [...], zaparkowanego na parkingu przed sklepem L. przy ul. M. w S. , działając na szkodę PHU „Z. ” z siedzibą w K. tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w S. II Wydział Karny wyrokiem z dnia 14 czerwca 2022 roku, w sprawie sygn. II 415/16, uznał oskarżonego winnym zarzucanych mu czynów i na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. wymierzył dla oskarżonego N. S. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego N. S. oraz K. S.1.(obecnie W.) i A. M. kwotę 31 909,04 zł na rzecz Przedsiębiorstwa T. w S., kwotę 100 zł na rzecz J. M. kwotę 5200, 46 zł na rzecz PHU „ D. ” z siedzibą w K. oraz kwotę 4000 zł na rzecz PHU „Z. ” z siedzibą w K.2.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca N. S. zaskarżając orzeczenie w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił wyrokowi temu błędną ocenę zebranego w tej sprawie materiału dowodowego - mającą bezpośredni

wpływ na treść zaskarżonego wyroku, naruszenie przepisów procedury karnej w postaci art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości zaistniałych w tym procesie karnym na niekorzyść oskarżonego N. S., naruszenie przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 278 § 1 k.k. poprzez niezasadne przypisanie oskarżonemu N. S. w jego działaniu ustawowych cech przestępstwa kradzieży mienia cudzego, pomimo iż w/w tego przestępstwa realnie nie popełnił.

Wyrokiem z dnia 12 września 2023 roku wydanym w sprawie V Ka 234/23 Sad Okręgowy w Radomiu V Wydział Karny Odwoławczy po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od całego wyroku Sądu II instancji wniósł obrońca skazanego, który zarzucił w niej:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych, który miał bezpośredni wpływ na treść orzeczenia poprzez nieuprawnione przyjęcie, że zachowanie oskarżonego N. S. wypełniło ustawowe znamiona czynu zabronionego stypizowanego w treści art. 278 § 1 k.k. i cechowało się zamiarem bezpośrednim zaboru mienia i w celu przywłaszczenia w postaci katalizatorów z pojazdów wskazanych w treści aktu oskarżenia.
2. Naruszenie przepisów procedury karnej w postaci art 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości zaistniałych w tym procesie karnym na niekorzyść oskarżonego N. S.
3. Naruszenie przepisów prawa karnego materialnego w postaci art 278 § 1 k.k. poprzez niezasadne przypisanie oskarżonemu N. S. w jego działaniu ustawowych cech przestępstwa kradzieży mienia cudzego, pomimo iż w/w tego przestępstwa realnie nie popełnił.

Mając na względzie powyższe zarzuty wniósł o:

1. Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w zakresie określonym w sentencji niniejszej kasacji.
2. Uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów z art. 278 § 1 kk, a w konsekwencji uchylenie nałożonego na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna. Sposób sformułowania w niej zarzutów sprawia, że jest ona wręcz na granicy dopuszczalności. Jej pierwszy zarzut jest niedopuszczalny, co jasno wynika z treści art. 523 § 1 k.p.k., stanowiąc, że podstawą kasacji, obok uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., może być tylko „inne rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku”. Drugi jej zarzut, przy tylko takiej podstawie prawnej, musi być uznany za skierowany do wyroku Sądu I instancji, nie będącego przedmiotem zaskarżenia kasacji stron (art. 519 k.p.k.). Trzeci natomiast zarzut stanowi także próbę podważania ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd Rejonowy i aprobowanych przez Sąd odwoławczy, bowiem warunkiem podnoszenia zarzutu obrazu prawa materialnego jest uprzednia akceptacją przez skarżącego podstawy faktycznej orzeczenia. A tą w tym ostatnim zarzucie obrońca najwyraźniej kwestionuje.

Niezależnie od tego – co także dowodzi oczywistej bezzasadności tej kasacji -te jej zarzuty pokrywają się z zarzutami apelacyjnymi, a obrońca, tak w ich opisie, jak i uzasadnieniu skargi, w żaden sposób nie nawiązuje do argumentacji Sądu II instancji, którą w związku z nimi przedstawił. Tym samym *de facto* tym bardziej ta kasacja stanowi środek odwoławczy skierowany przeciwko wyrokowi Sądu I instancji.

Poza tym, ze sposobu sformułowania drugiego zarzutu wynika brak zrozumienia u skarżącego instytucji *in dubio pro reo*. Skoro bowiem w badanej sprawie istniał materiał dowodowy pozwalający na dokonanie ustaleń faktycznych, to należało sformułować zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., a nie art. 5 § 2 k.p.k. Jeśli chodzi o zarzut naruszenia art.5 § 2 k.p.k. oraz o kontrolę oceny depozycji współoskarżonego, to Sąd odniósł się do nich szczegółowo w uzasadnieniu. Sąd II instancji podkreślił, że między współoskarżonymi nie było konfliktów, zatargów, a tym samym brak było powodów, dla których miałby on obciążać bezzasadnie N. S.

Niezasadny jest zarzut naruszenia prawa materialnego, gdyż w świetle dokonanych ustaleń faktycznych nie ma wątpliwości co do prawidłowej oceny prawnej czynu. Obrońca formułuje go w taki sposób, że uzależnia jego wystąpienie

od trafności zarzutu 1 i 2 kasacji. Tymczasem zarzut naruszenia prawa materialnego nie może być potraktowany jako pochodna zarzutów procesowych. Byłby on zasadny, gdyby dokonane przez Sąd ustalenia nie pozwalały na kwalifikację prawną czynu jako przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w badanej sprawie.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[ms]